

[Christmas Møller.]

af Uforsvarlighed igennem, er det grelleste Mindretalsdiktatur, dette Lands Politik endnu har set i Virksomhed. Jeg siger det ikke som en Paastand; hele Landet ved det, og ved det vel at mærke fra dette Mindretal selv.

Jeg sagde forleden og gentager det her, at det radikale Partis Brug af Mindretalsdiktaturet netop i denne Sag er en Trusel mod selve vort politiske System, mod det demokratiske Partivæsen — eller Partiuivæsen, som flere og flere kalder det. Men det fulde Medansvar har naturligvis det store Regeringsparti. Det store Ansvar har det Socialdemokrati, der er gaaet under Aaget, knurrende maaske, men med kuert Vilje og bøjet Ryg. Og den, der hørte det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch tale i Dag, vilde heller ikke kunne opfatte Situationen anderledes, end at det ærede Medlem og hans Parti med ham ønskede at komme ud af denne Situation, og at der i de allersidste Dage ogsaa paa en lang Række Omraader er sket Begivenheder, det er værd at nævne.

Midt under denne for vort Land lidet lystelige Oplevelse kom den svenske Udenrigsminister med sin Tanke om nordisk, altsaa f. Eks. ogsaa svensk-dansk, Koordination paa begrænsede Militæromraader. Og sandelig, om ikke vor egen Udenrigsminister sagde Ja og Amen dertil, altsaa til Drøftelsen af Mulighederne for en saadan Koordination. Vi har her i Tinget haft en lille Debat med Udenrigsministeren om Indholdet af dette Svar. Vi fra vor Side mente og mener nemlig, at Udenrigsministeren er baade aldeles uvillig til og partipolitisk aldeles ude af Stand til at give Svaret et Indhold, der ikke kan rummes af Forsvarsordningen af 1937, og at det derfor efter vor Mening intet Indhold har. Den Debat, vi havde med den højtærede Udenrigsminister, kunde kun befæste dette Indtryk. Men nu har Statsministeren sagt sin Mening om den militære Koordination, og han dvæler særlig, jeg havde nær sagt, med særligt Velbehag, ved Spørgsmaalet om en dansk-svensk Befæstning af Øresund.

Statsministeren siger, og dette er ikke dementeret — jeg beder om Tilladelse til et Par korte Citater:

„Det er ogsaa givet, at det Resultat, til hvilket Forsvarsovervejelserne kan føre til sin Tid, vil komme til at indvirke paa vore forsvarspolitiske Standpunkter og Forsvarsanordninger i de respektive Lande.“

Og Statsministeren har i sit eget Blad til Morgen sagt, at

„man selvfølgelig kunde drøfte dette saavel som andre Sager under de Forhandlinger, som den svenske Udenrigsminister har taget Ordet for“.

Hvis jeg forstaaer Dansk, er dette den umiskendelige Bebudelse af en Revision af Militærorrdningen af 1937 og af en forsvarspolitisk Nyorientering i Danmark, og man maa i Sandhed sige: Hvad kan der ikke hænde en Vandringsmand som den højtærede Statsminister paa Vejen fra Lund til Stockholm? Men derved skal jeg ikke opholde mig her. Mig forekommer det, at Statsministeren ikke har været blind for de Farer ved Regeringens hidtidige Militæropolitik, som jeg understregede her i Tinget for et Par Dage siden, og som kun kan besværges ved en virkelig folkelig Samling om Forsvaret i vort Land.

Men jeg havde ogsaa Ret, da jeg den 16. November i Fjor henvendte mig til velmenende, men naive Forsvarsvenner og udtalte, at med den nuværende Regeringskoalition lod en saadan Samling sig ikke opnaa. Eller er det blot den nuværende Udenrigsminister, der ikke kan gøre en saadan Samling med? Jeg siger det ikke for at angribe ham, men i Erindring om de Anskuelser og den Holdning, der har præget hans politiske Liv. Et Faktum er det, at Spørgsmaalet om den nuværende Regeringskoalitions, det nuværende Flertals, den nuværende saakaldte Folkeviljes Livskraft er blevet brændende, ja, at det ligesom staar i lys Lue nu ved Rigsdagssamlingens Afslutning. Ikke blot Rigsdagens Opposition, ikke blot Partipolitikken, men Befolkningen, hele det danske Folk ser klart, at her maa træffes en Afgørelse.

Og paa en ejendommelig gammelkendt Maade melder sig da atter paa samme Tid to Spørgsmaal til Løsning, Forsvaret og Forfatningen. Da vi i 1849 fik den fri Forfatning, havde vi faaet den almindelige Værnepligt i Forvejen. For mig staar det saadan, at den store Forfatningskamp i 80erne burde være løst paa den Maade, at man skulde have givet Folketinget, hvad dets var, og Folkets Forsvar, hvad dets var. Det, der skulde være vor Tids store Maal, er at løse disse to Opgaver, som har hærget og ødelagt dansk Politik.

Jeg har ikke mange Ord at føje til, hvad jeg her i Rigsdagen og andetsteds har sagt om Forfatningssagen. Den ligger i Kommission; Partiets Standpunkt er angivet med, at Sagen skal løses paa Grund-